

20 XII 39

Estimada Mercè. El meu
malhumor em pesa massa
per a endur-me i al lit.

Si ho lèia, ~~segur~~ que som
mida la Conxita i la
la Chirichilla que més
tan clarant mirada de
dimoni dels pastats

I no vull. De testos a ques
tes situacions, no fan per
mi. El fet que jo veig
tan clar les terres, di
guem-ne culpes, ~~em fa~~
que tu no sembles veure,

em ja admetre de bon grat
la possibilitat de que hi
hagi culpes meves, de les
que jo no m'hi hagi adonat,
i que siguin escandalos
ment visibles als teus
ulls. És per això que
et demano de tot cor

que ningú no perdonar-
me si sense voler

— Suposo que almenys ad-
metràs que sense voler —
t'he fet mal.

Aquesta carta em fan més

necessària ~~quan he~~ a fi que
no interpretessi malament
la meua absoluta desaparició
del passadís. Sé que en
Josep té, o està en immani-
nència de tenir dificultats
per causa nostra i això
no sé que si el que era la
meua - ~~la~~ para o vergon-
ya. ~~No pensem ja~~
~~que la~~ ~~de~~ ~~ni~~ ~~que~~

No demanem ja més
si no que em regnis. I,
si mi ho permet, que
m'escriguis una vegada.

em van tu de vâlvula. Si
asa tu me tenten, seré
feliz de ser vante i de
comprende que has co
mençat a perduranme

M.